

Opinió

EDITORIAL

Assistència

El Fòrum de Síndics i Síndiques i Defensors i Defensores Locals de Catalunya ha elaborat un informe que posa de manifest la debilitat dels ajuntaments per actuar davant situacions de crisi greu com la que ara estem patint com a conseqüència de la Covid-19. La lectura de l'informe no només s'ha de realitzar des d'una perspectiva individualitzada dels 47 municipis analitzats. Es pot parlar de capacitat de reacció, de mobilització de recursos, d'atenció, de serveis, però no hem de perdre de vista que els ajuntaments no estan preparats per assumir un nivell de responsabilitat que segurament no els pertoca. Un ajuntament com el de Terrassa, en el qual els serveis socials han funcionat sempre amb notable eficiència, va reaccionar amb rapidesa i eficàcia davant les conseqüències de la pandèmia, però ni les seves estructures ni, sobretot, els seus recursos són il·limitats. No podem demanar als ajuntaments que arribin sempre on no arriben mai les administracions supramunicipals, senzillament perquè és impossible. Tots els ajuntaments tenen dificultats per atendre

les necessitats dels seus ciutadans, però, per exemple, no depenen dels municipis les ajudes a la dependència o el pagament de la renda mínima garantida, eines imprescindibles per fer front a situacions greus de pobresa. És lògic que en situacions de necessitat la ciutadania demani l'ajuda més propera, però hem de ser conscients que els ajuntaments, per molta sensibilitat que tinguin, per molt ben organitzats que estiguin, no poden donar resposta o tota la resposta que una pandèmia d'aquesta magnitud requereix. Només hem de posar l'exemple del SEPE. És intolerable que un Estat, en nou mesos, no hagi estat capaç de resoldre la gravíssima situació d'indefensió en la qual es troba un molt important nombre de treballadors subjectes a expedients temporals de regulació. Aquest és precisament, com diem, un dels grans problemes dels municipis; la incapacitat d'atenció de governs autonòmics i de l'Estat. Les conseqüències d'aquesta situació repercuteixen de forma directa en els serveis socials municipals de pobles i ciutats i no tots tenen grans infraestructures assistencials. El problema és que segurament el pitjor està encara per arribar, quan la sedació dels ERTO deixi d'actuar sobre les economies familiars i moltes de les empreses que ara mantenen la seva activitat gràcies a les minses ajudes de l'Estat no puguin tirar endavant.

Compta l'edat per amics...

JOSEP BALLBÈ
I URRIT

«I no per anys!» Heus ací una citació impressionant i profunda d'en John Lennon, en el 40è aniversari de la seva mort. Als 5 anys, la mare li deia que «la felicitat és clau per a la vida». Tant ho interioritzà que, quan anà a escola i li preguntaren què volia ésser, de gran, respongué: «Feliç». Llavors, se'n mofaren, retraient-li que no entenia la pregunta. Ell, però, ho va contradir al·legant que «no entenen la vida».

«Ésser honest no et garanteix un munt d'amics... Però et proporciona els correctes.» Està clar que, quan ell mateix deia que «és rar no ésser rar», podem arribar a entendre el sentit d'aquest contrasentit. «Viure és fàcil amb els ulls tancats.»

Al bell mig de la Covid-19 i sense voler ésser moralista, aquesta figura clava allò que, a molts, no agrada sentir. Malgrat «alarmes» com la present, les desigualtats entre primer i quart món haurien de sacsejar consciències. Justament el que sempre feia en John, un apòstol de la pau: «All you need is love»... «L'amor i la pau són eternals. I no un clixé. Els qui pensen això darrer estan ancorats als anys 60.»

La vida és allò que ens va succeint mentre duem a terme altres plans. Ara bé, l'important -seguint els consells del nostre personatge- és que «cal creure en allò que un fa, fer-ho i dir-ho».

«Imagine there's no countries / It isn't hard to do / Nothing to kill or die for / And no religion too / Imagine all the people / Living life in peace.» Reclamo com a lícit imaginar un món on no hi ha països. On totes les persones viuen la vida en pau. Insistent en la filosofia del cantant, «no necessites ningú que et digui qui ets. Tu ets el que ets. El que vols ésser». I somiar aquests reptes no és tocar a morts. «I have a dream.»

El somni que tenien en Martin Luther King, la mare Teresa de Calcuta, el bisbe Pere Casaldàliga, en Bob Kennedy i tants d'altres que ja no són entre nosaltres. Amb l'exemple concret d'en John Lennon, arribo a establir que «cadascú esdevé el reflex de la música que escolta». És un principi que ell mateix mantenia i pregonava. «No necessitem una espasa per tallar flors.» Tot ho hem de fer més senzill. Fa massa anys que estem perdent el temps miserablement.

Maria en la història de la salvació

JOSEP ÀNGEL SAIZ
MENESES

EN el camí de l'Advent Maria ocupa un lloc especial, perquè ella esperà com ningú la realització de les promeses de Déu, amb inefable amor de mare. Els llibres de l'Antic Testament descriuen la història de la salvació en què es va preparant la vinguda de Crist al món. El Concili Vaticà II, en la Constitució Lumen Gentium sobre l'Església, es refereix a les paraules amb què Déu revela el seu pla de salvació després de la caiguda d'Adam i Eva, i afirma que Maria és al·ludida profèticament en la promesa de victòria sobre la serp. «Faré que sigues enemics tu i la dona, el teu llinatge i el d'ella. Ell t'atacarà al cap, i tu l'atacaràs al taló» (Gn 3,15). En aquestes expressions, s'hi percep la voluntat salvífica de Déu des dels orígens de la humanitat. Enfront del pecat, el Senyor obre una perspectiva de salvació i es revela el destí de la dona que esdevindrà la seva principal col·laboradora.

Maria és la Verge que concebrà un Fill i el seu nom serà Emmanuel, segons l'anunci del profeta Isaïes, al qual l'evangelista Mateu li atribueix un significat cristològic i marià: «Tot això va succeir perquè es complís el que el Senyor havia anunciat pel profeta: 'La verge tin-

drà un fill, i li posaran Emmanuel'» (Mt 1,22-23). El profeta Miquees ho recorda de la mateixa manera, fent referència al naixement de l'Emmanuel: «Betlem Efrata, petita per figurar entre les famílies de Judà, de tu, en sortirà el qui ha de regir Israel. Els seus orígens són llunyans, des dels temps eternals» (Miq 5,1-2). En Maria s'acompleixen les promeses dels profetes. Ella és la Filla de Sió en què es realitza la transició d'Israel a l'Església.

En l'Anunciació Maria respon a la proposta que l'àngel li presenta amb una obediència total a la voluntat de Déu. La seva acceptació precedeix l'Encarnació, i així Maria, filla d'Adam, és constituïda Mare de Jesús. És convidada a alegrar-se sobretot perquè Déu l'estima i l'ha omplert de gràcia, perquè ha estat elegida i destinada a ser Mare de Crist. Tota ella és santa, Immaculada, neta de tota taca

Maria esperà com ningú la realització de les promeses de Déu amb inefable amor de mare

de pecat. Maria respon a l'anunci de l'àngel amb humilitat i disponibilitat, i es consagra del tot ella mateixa a la persona i l'obra del seu Fill, cooperant al misteri de la Redempció. Contemplem com després es posa en camí i se'n va decididament a la muntanya, a visitar Zacaries i Isabel. D'aquesta manera es converteix en model per a tots aquells qui al llarg de la història també es posaran en camí per portar l'alegria als altres. Quan la salutació de Maria arriba a oïdes d'Isabel, l'infant salta de goig en les seves entranyes. És l'alegria de la salvació que ha arribat a aquella casa, és l'alegria que produeix la presència del Messies. També Isabel va sentir l'alegria messiànica i «plena de l'Esperit Sant cridà amb totes les seves forces: 'Ets beneïda entre totes les dones i és beneït el fruit de les teves entranyes'» (Lc 1,42). Feliç la que ha respost a Déu amb l'obediència de la fe. Maria respon a la salutació d'Isabel tot entonant el «Magníficat», el cant dels «pobres de Jahvè», els humils de cor que refusen la temptació de l'orgull, de la riquesa i del poder. En aquest segon diumenge d'Advent, a les portes de la solemnitat de la Immaculada Concepció, demanem a Maria, Mare de l'esperança, que ens ajudi a revifar l'esperança, que ens ensenyi a preparar els camins del Senyor, perquè aquest món nostre torni a emprendre el camí que porta a Betlem, on es troba el qui ve a portar-nos la llum i la salvació, també en aquests temps incerts que ens toca viure.

Diari de Terrassa

President editor:
Julián Sanz SoriaDirector: Pedro Millán Reyes
Cap de Redacció: Josep Arnero ArgüelloCap de secció de Terrassa: Laura Hernández Rojas
Cap de secció Esports: Josep Cadalso Borjas
Coordinador de fotografia: Nebridi Aróztegui Galí
Coordinadora de Gent DT: Teresa Romero SerranoRedacció i Administració:
Puig Novell, 14. 08221 Terrassa

Telèfon 93 728 37 00

Telèfon publicitat 93 728 37 17

E-mail publicitat anuncios@diarideterrassa.es

Director general: Raúl Sanz Álvarez
Coord. de publicitat: Nuria Hernández Ortega

Dipòsit legal: B-19.719-77

Imprimeix:

IMPRINTSA

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

amic

Paper 100% reciclat

Publicació controlada per

Membre d'
ami